

ХРИСТО ХРИСТОВ

МАЗЕН МЕТЮ

chitanka.info

Ветрецьт ленив и сякаш сънен, едва–едва се промуши през клоните на големия орех. Изглежда дори му хареса, защото полегна в листата и се стаи.

Слънцето опита да види какво става там под ореха долу, но той разперен и строг, усърдно го пазеше в тайна.

Мазен Метю отрано беше застанал под него. Хванал усърдно черпака, бъркаше здраво курбана. Силна подготовката беше и нямаше никакво право на грешка.

Такъв беше край Петровден адета^[1]. От всяка къща зекет^[2] се дава и един вид присъствие се иска. Съберат се махлите, хапнат, попеят, попият, че идва ред на борбите.

Таз година много се бяха хора събрали. Равно изпълваха добре окосените ливади. И много животни за курбан на стадата бяха дарили. Осем казана димяха. Над всеки имаше майстор с чалъм^[3], ала щом агне или яре има да се завърти или курбан някой да стори, знае се: Мазен Метю е тука човекът. А и той усърден беше и всякога се справяше добре. Нямаше равен на него тъдява.

Както винаги и днес отрано запретнал ръкави, стоеше и отмахваше с греблото, хубаво да го отпени. Но и внимателен беше, че парчетата месо цели да бъдат. И какъвто бе табиятлия^[4], сегиз–тогиз посягаше към Зарко да вземе от самара я солчица, я пиперче или павурчето с ракията, да пресипе в курбана, та бистър да стане.

Тъй беше свикнал Метко. Всичко под ръка да му бъде, напразно крачка встрани да не стори.

Никак не беше имотен, ала дори когато пикае, с магарето ходеше. Не се мореше напразно.

А сахатът^[5] вървеше и слънцето все по-любопитно избикаляше листата, току при него да дойде, да му види чалъма.

Метю прибърса потта, що по челото се бе стекла, и още по-усърдно се засуети над чорбата. Хората сякаш само този ден им беше в главата и на тумби заприиждаха още. От Чотровата, Молласалиевата, Курджиевата, от Врата и от Каба махалата. Имаше и други. От Еркюприя и от Чаушово^[6] чак дойдаха даже. Такива курбани отдавна не са били в махалата. И борбите големи щяха да бъдат. Отвсякъде се бяха пехливани явили. На всичките в коча им бяха очите. А той халал за най-силния пехливанин, за него беше приготвен.

Звукът на гайдите обикаляше котловината, обхождаше всяко и най-закътаното местенце, ала взе да намаля. Глъчта на многото хора повече взе да се чува.

Дойде редът значи на всеки в паница курбан да се сложи, от питите на всякой къс да се отчупи, а в медните тави отделно големи парчета месо да има — гладен никой от тук не може да тръгне.

То на тия курбани никой сметка колко хора ще сберат сè не може да хване. Дали ще са триста или петстотин, всякой трябва да бъде нахранен. А пък ако някое животно остане, когато по-малко хора дошли са, на търг после пак от тях, от махалата се купува и парите държат се. За догодина адета, че не се знае Бог каква ще я прати.

Готов беше вече на Метю курбана. Бистър, ухае само да му седнеш с лъжица.

Не щеш ли, как се завъртя пустият му Зарко, уж вързан беше, ала... и се изтропа в курбана. Изтропа се пустото магаре и туй то. Добре се беше напасло с прясна люцерна и с мерак го направи. Един вид изотвътре, естествено дойде.

Мазен Метю сякаш някой го с лопата през главата халоса. „Бря, хайванин проклети, отиде курбанът.“

Но нямаше за маене време. Загреба чевръсто, докато пак се поизбистири, само тук-там люцерничка някоя плува.

Че като отвори една уста, кат' завика:

— Хайде, народе, на магданозлия курбана елате.

Осем казана димяха, ала на Метю всякой път курбанът първи ще свърши. Пусто майстор му беше. Тъй стана и днеска.

Наредиха се всички, а той гребе ли, гребе и пълни в паници. Че като затропаха лъжиците, като се разпяха жените. Писнаха пак силно гайдите. Голяма веселба настана.

Мазен Метю, пребърса потта от челото, смушка скришом Зарко и му прошепна:

— Хайванин проклети!

Чевръсто отчупи парче хлебец и сиренце, да сложи нещо в устата.

Курбан днес не му се ядеше.

[1] Адет — Обичай ↑

[2] Зекет — Отдаване на дължимо към бедните или към общата цел, начинание. ↑

[3] Чалъм — Начин, способ, умение ↑

[4] Табиет — Навик, привычка — таков си му е табият ↑

[5] Сахат — Единица за време равна на час. ↑

[6] Еркюприя, Чаушово — След 1934 г. и до днес тези села се казват Мостово и Добростан ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.